

ת"פ 2735/11/15 - מדינת ישראל נגד עדי נבו

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 15-11-2735 מדינת ישראל נ' נבו
בפני כבוד השופטת נאותה בכור

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

הנאשם

נגד

עדי נבו

הכרעת דין

1. ביום 10.8.17 הורייתי על זיכוי מחמת הספק של הנאשם - ולהלן נימוקי.
2. כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
3. על פי כתוב האישום, ביום 12.7.15 בשעה 18:29 צעד הנאשם ברוחב בין יהודה בכפר סבא ביחד עם אחרת.

באותה עת רכבה מ.י. (להלן: "המטלוננט") על אופניה החשמליים מימי לנאשם, ועמדה לחלוף מימיינו עם אופניה.

הנאשם תקף את המטלוננט בכך שהכח באגרופו בזרועה בעט שחלפה עם האופניים החשמליים.

במהלך, חזרה המטלוננט על עקבותיה, פנתה לנאשם, וביקשה לבירר את פשר התנהגותו, והוא בתגובה- הוסיף ותקף אותה בכך שהיא באגרופים בכל חלק גופה, תוך שהוא הודף אותה לעבר השיכים שבקרבת מקום, והשליך את אופניה בקרבת מקום.

במהלך בעט בה הנאשם בבטנה בחזקה והפילה ארצתה בעודה שכובת חסרת אונים וזעקה לעזרה.

הנאשם המשיך ותקף את המטלוננט תוך שהוא צועק לעברה כי היא רוצה להרוג אותו, והכח בחלק גופה השונים בעודה שכובה על הרצפה.

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

בנסיבות אלה, הגיע למקום עורח אורח אלמוני והרחיק את הנאשם מעל המתלוונת.

כתוצאה מהתקipa נגרמו למתלוונת שריטות מרובות ברגל ובזרע ימין, שריטות בכף ימין, שריטה בגב, ורגישות במישוש ובתנוועה ביד ימין, והוא נזקקה לטיפול רפואי.

.4

בתשובהו לכתב האישום כפר הנאשם במិוחס לו.

לטענתו - צעד ברחוב בן יהודה, כשהמתלוונת חלה לידו במהירות, והוא איבד את שווי המשקל, זו לאחריו והרים יד. הוא לא הרגיש כי נגע בה, אם כי יכול להיות שנגע בה, והמשיך לצעוד.

בשלב זה, המתלוונת הסתובבה על אופניה, חזרה אליו, נתנה לו סטירה, העיפה את משקפיו והוא בתגובה הדף אותה ממנו- והוא נפלה.

.5

על עדי התביעה נמנוא:

(1) ע"ת-שרון גולדנברג (עמ' 9-2 לפרטוקול)

(2) ע"ת-עופרה ליבובי (עמ' 11-9 לפרטוקול)

(3) ע"ת-אלון שבת (עמ' 20-11 לפרטוקול)

(4) ע"ת-רויטל פلد (עמ' 22-33 לפרטוקול)

(5) ע"ת-המתלוונת, מ.י. (עמ' 49-33 לפרטוקול)

(6) ע"ת-סוזן ג'ופי (עמ' 60-50 לפרטוקול)

מטעם ההגנה העידן:

(1) ע"ה-1- הנאשם (עמ' 82-65 לפרטוקול)

(2) ע"ה-2- גליה שבג רוזנברג (עמ' 73-67 לפרטוקול)

.6 **דין ומסקנות**

אין חולק כי ברקע לארוע נשוא כתוב האישום, עומד מפגש בין הנאשם למתלוונת עת הלך הנאשם ברחוב בן יהודה בכפר סבא (להלן: "הטיילת") ביחד עם ידידתו **סוזן ג'ופי** (להלן: "סוזן") במסגרת פעילות ספורטיבית, והמתלוונת הגיעו מולם כשהיא נסעה על המדרכה רכובה על אופניים חשמליים.

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

הצדדים חולקים בנוגע לאופן קרות האירועים מכאן ואילך, כפי שיפורט להלן.

עוד אין חולק כי סוזן נכחה באירוע מתחילה ועד סוף, וכי במהלך האירוע הגיעו למקום **ריטל בלבד** (להלן: "ריטל") מלאה בבחור נוסף, ניגשה למחלוננת, והיא שהתקשרה למשטרת (עמ' 35 ש' 1).

(א) גרסת הتبיעה

על עדי הتبיעה נמנים **המחלוננת, ריטל, סוזן** (עליה יתרה המשימה עדת תביעה), **והשוטרים** שנכחו באירוע ולאחריו.

معدותה של **המחלוננת** עולה כי עבר לאירוע, סיימה את עבודתה והייתה בדרך הביתה לביתה. היא נסעה בטילת וחילפה על פני הנאשם וסוזן, לטענתה במהלך של כ-30 קמ"ש, כשהלפתה הרגישה מכה חזקה מאוד, אגרוף, שנותן לה הנאשם בכתף ימין (פרו' עמ' 33 ש' 27; עמ' 34 ש' 6-7, 21-25 ש' 17-18; עמ' 45 ש' 20-24), וההaintם וסוזן המשיכו ללכת (עמ' 37 ש' 11).

מתיאורה של המחלוננת עולה כי חילפה לצד הקרוב לנאים, שהיה קרוב לכיביש, בעוד שסוזן הייתה לצד הפנימי של המדרסה, הקרוב לשיחים (עמ' 34 ש' 5-2; עמ' 41 ש' 16).

בתגובה למעשה הנאשם, כעbor מטרים ספורים (עמ' 43 ש' 25), הסתובבה המחלוננת עם אופניה בחזרה לכיוון הנאשם וסוזן על מנת לברר עמו את פשר המכחה, שמא הייתה המכחה בעוטות ויתנצל בפניה (עמ' 34 ש' 9, ש' 15; עמ' 42 ש' 6; עמ' 35 ש' 6-3; עמ' 44 ש' 5-4).

בשלב זה מתארת המחלוננת כי בעודה על אופניה (עמ' 45 ש' 31) - הנאשם השתגע, דחף אותה והעיף אותה לעבר השיחים בשולי המדרסה וידיה נשרטו, מעידה כי נהג בטירוף מוחלט, הכה אותה ובעט בה בבטן ובידיים, והוא הייתה שכובה על הרצפה וצרכה לעזרה (עמ' 46 ש' 8-13, 1-2; עמ' 34 ש' 23-20, 20-23, ש' 25-26; עמ' 40 ש' 11-10).

בשלב זה מעידה כי הגיעו למקום **ריטל**, עוברת אורח עמה אין לה הכרות מוקדמת (עמ' 34 ש' 31), שגוננה עליה מפני הנאשם, והסתירה אותה מאחוריו גבה (עמ' 34 ש' 28-29; עמ' 35 ש' 18-20).

לטענתה אינה יודעת לבדוק מהicken, או את נקודת הזמן בה הגיעו ריטל למקום (עמ' 40 ש' 27).

אר מתארת כי היה **גבר במקום "עם ראסטיות"** שהחזיק את הנאשם בשל השיגעון שתקף אותו (עמ' 35 ש' 18-20).

את גרסת הנאשם, לפיה היא תקפה אותו- מכחישה המטלוננת מכל וכל, שוללת כי צעקה עליו או כי הרימה עליו יד בתקיפה והעיפה משקפיו, מכחישה כל תקיפה מצדה באופן גורף (**ג/ג** ש' 18; עמ' 35 ש' 8; עמ' 37 ש' 20; עמ' 45 ש' 10), אולם מודה כי **שפכה על הנאשם מים** בנסיבות השוטרים מזור כעס (עמ' 35 ש' 22, ש' 24-26; עמ' 46 ש' 15-28).

עוד שוללת המטלוננת את טענותיו כי ניסה להתרחק ממנו, ומתארת כי ההפר הוא הנכון (עמ' 37 ש' 15-16).

לטענת המטלוננת הייתה במצב בו כלל לא יכולה להתקרב אליו לאור המכות שנתן לה, לא נגעה בו, והייתה על הרצפה ללא יכולת לקום (עמ' 37 ש' 6-7, ש' 22).

עוד שוללת המטלוננת את גרסת הנאשם לפיה מדובר ברפלקס עקב איבוד שווי משקל, או במקה אגבית עקב הסתת הגוף מהשביל, אחרת לא הייתה חוזרת אליו על מנת לברר את פשר המכחה, אלא במקה בחזקה שלא ניתן לפספס, ואינה בגדר טעות (עמ' 43 ש' 11; עמ' 36 ש' 31-28; עמ' 42 ש' 10).

לגביו החבלות הגוף- מטארת כי פנתה לחדר מיון בבית חולים לאחר האירוע (עמ' 36 ש' 4; עמ' 38 ש' 7), ולאחר שמסרה תלונה למשטרת (עמ' 38 ש' 17), אף צילמה את החבלות על גופה, שריטות ברגלה ובזרועה (**ת/1**; עמ' 36 ש' 25-23).

מהמסמכים הרפואיים שהוגשו עולה כי פנתה לבית חולים עוד באותו היום ודיווחה כי הותקפה בעת רכיבתה על אופניים בבעיותם בגפים וובطن בחזקה (**ת/2**).

המטלוננת אף מטארת כי הייתה במצב נפשי קשה הן באירוע עצמו והן לאחר מכן, הייתה בשוק ובסערת רגשות, וכי עד היום למעשה אינה נסעת עוד באופניים חשמליים בשל טראומה (עמ' 33 ש' 18-16; עמ' 35 ש' 6).

אליבא המטלוננת, מלבד העובדה כי גופה כאב כשבוע לאחר מכן מהמכות שהכה אותה הנאשם - סבלה מנזק נפשי בעטיו נשarra בבית, לא הלכה לעבודה, ולא הייתה מסוגלת לתפקיד (עמ' 34 ש' 13-10).

על מצבה הנפשי בסמוך לאחר האירוע העידה גם ריטל, לפיה המטלוננת בכתה והזעיקה למקום את בן הזוג ואביה בזמן שהמתינו למשטרת במקום (עמ' 29 ש' 19-18), **והשוטרת שירן גולדנברג** (ע"ת/1) (להלן: "שירן") שהעידה כי המטלוננת בכתה במקום (עמ' 3 ש' 14).

יש לציין כי אף מעל דוקן העדים בכתה המטלוננת במהלך עדותה והראתה סימני מצוקה ורצון לסיום את עדותה בפעם"ש (עמ' 42 ש' 11; עמ' 46 ש' 21, ש' 1-2), ומעידה כי מדובר בסיטוט אותו מנסה להדיחיק (עמ' 37 ש' 1-3).

בחינת גרסת המטלוננט מעלה מספר סטירות, בעיות ואי התאמות היורדות לשורש מהימנותה ומשקל עדותה.

המטלוננט העידה מחד גיסא כי בתחילת סברת כי אולי מדובר במעשה שניתנה בטעות, ולאחר מכן מעידה כי מדובר במעשה כה חזקה ואלימה עד שלא ניתן לחשב כי ניתנה בשגגה.

עוד ציינה בעדותה כי הנאשם הכה בכח ימין שלו באמצעות ידו הימנית (עמ' 33 ש' 27) באופן שאין מתישב עם נוכתו כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו לגביו.

המטלוננט עצמה מעידה בבירם"ש אודות מקומות שאין מתישבות עם אדם בעל נוכות (עמ' 35 ש' 29-28).

בתחילת העידה מספר פעמים כי נסעה עם קסדה ו"הכל מסודר" (עמ' 33 ש' 27; עמ' 39 ש' 5), אולם בהמשך התעקשה לפטע כי אינה זוכרת אם חבשה קסדה (עמ' 39 ש' 9-7, ש' 11).

לモתר לציין כי שינוי עמדה זה יכול לנער בעבודה לפיה ביקשה לחדד את פגיעותה למול מקומות הנאשם, ולציג תמונה מצב לפיה הייתה חשופה לחולוון למקותיו ונדרת כל הגנה.

תמייה נוספת עולה בעובדה כי למרות שהמטלוננט מייחסת לבוחר "עם הראסות" שהתלווה לרוטל במקום חלק פעיל בריסון הנאשם (עמ' 35 ש' 18-20), לא הזכירה אותו במשטרה או בדבריה לשוטרת שירן בשיטה, אלא רק בעדותה בבירם"ש (עמ' 46 ש' 14-17).

לאחר שהתרשםתי באופן בלתי אמצעי מעדותה של המטלוננט, של הנאשם, ושל העדים שנכחו באירוע, הגעת לכלל מסקנה כי עדותה של המטלוננט לוקה ב邏ימונטה, ובגוזמאוטה יש כדי לערער באמינותו.

כך תארה כי חטפה מהנאשם **"מקות רצח"** (עמ' 45 ש' 21-24) באופן שאיינו מתישב עם עדותה של סוזן, עם תמונות החבלות של המטלוננט, עם מסמכתה הרפואיים.

יש לציין כי בשל מחדל החוקרי - מדובר בתמונות שצולמו והובאו למשטרה ע"י המטלוננט כעבור מספר ימים מהאירוע, וכשכלל לא ברור מתי צולמו.

זאת ועוד, גרסתה של המטלוננט לפיה חשה מותקפת ומואימת ע"י הנאשם, אינה מתישבת עם נסיעתה אחריו באופןיה, ועימות עמו בדבר אותה מכחה, כל זאת - במקומות לעזוב את המקום ולהתרחק מאותו אדם "אלים".

התנגדות זו אינה סבירה, ויש בה כדי לשכנעני כי המטלוננט חזרה על עקבותיה ורדפה אחרי הנאשם וסוזן - על מנת ליצור ריב ומדון ולתבע את עלבונה.

יתרה מכך, המתלוננת העידה, באופן שאף מתישב עם התנהגוותו של אדם סביר שחש עלבן כתוצאה ממכה, כי שבת על עקבותיה אל הנאשם כשהיא כועסת (עמ' 44 ש' 28), אינה חששה פחד (עמ' 44 ש' 19) והטיחה בו מדוע הכה אותה.

בבימ"ש העידה כי אינה מתחפש מריבבה עם אנשים (עמ' 42 ש' 4-1) אולם זה בדיק מה שמתארת המתלוננת(!), הוואיל ולא זו בלבד שছזרה על עקבותיה לעבר אותו אדם שנגה בה באלים, לדבריה, אלא שבזודאי לא סבירה, בין היתר, שעיניות מולו יסתהים באופן שלוי ונינוח, כשהיא עצמה כעוסה ופוגעה.

סתירה נוספת עולה בעדותה בה מתארת המתלוננת כי הנאשם אמר לה "**שהוא רוצה להרוג אותה**" (עמ' 34 ש' 29-28) - אמירה שלא זו בלבד שאין לה זכר בעדויות נוספות, אלא שבמהמשך עדותה משנה המתלוננת גרסתה לעניין זה באומרה כי כשחזרה לעבר הנאשם עם אופניה הטיח בה אמירה בסגנון "**אתם רוצחים להרוג אותה?**" (עמ' 41 ש' 29), אמירה שגם מתישבת עם גרסתו של הנאשם עצמו לפיה צעק על המתלוננת **שהיא עלולה להרוג מישהו** (עמ' 78 ש' 12-13).

סתירה נוספת מתגלעת נוכחות העובדה כי במשפטה העידה שלא הייתה קרובה לנאשם, ומайдך מייחסת לו מכחה בזרועה- סתירה אותה ישבה בבי"ש בכך שכנראה היה מספיק קרוב כדי שישלח ידו ויתן לה אגרוף (עמ' 42 ש' 27-20), וכי כיוון שנסעה ברוחם בין הגדר- אפשר לו למרחק לחת לה את המכחה הנטענת (עמ' 48 ש' 16-23).

זאת ועוד, חרב גרסת המתלוננת בכל הנוגע להעפת אופניים על הכביש ע"י הנאשם - הרי שהדבר כלל לא תועד ע"י השוטרת שירן במקום, בטענה כי לו הייתה רואה אופניים זורקים על הכביש- הייתה מתעדת זאת (עמ' 8 ש' 17, ש' 19).

בכל הנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע- מצב זה יכול להתישב אף עם אופן קרות האירועים בהתאם לגרסת הנאשם, ועם נסיבות בהן הייא שנגה באלים כלפיו. יתרה מכך, סוזן גליה שגב רוזנברג (ע"ה/2 - להלן: "גליה") מעידות גם הן על מצבו הנפשי הקשה של הנאשם בו היה שרוי לאחר האירוע (עמ' 3 ש' 3), באופן שאין בכך כדי לתמוך בממי מגרסאות הצדדים.

עדותה של המתלוננת מצטרפת כאמור עדותה של **רויטל**, המעידת כי הייתה במרקח מטרים ספריים מהאירוע (עמ' 23 ש' 2; עמ' 25 ש' 12-13).

מדובר בעודה אובייקטיבית הנעדרת היכרות מוקדמת עם הנאשם או המתלוננת (עמ' 23 ש' 4; עמ' 33 ש' 24; עמ' 25 ש' 31), ולכל היותר- זהה את הנאשם כמו שראתה אותו בעבר מספר פעמים צועד ועשה הליכות בטילת באותם שמות כמוות (עמ' 22 ש' 24-26).

معدותה עולה כי כשבשתה הליכה בטילת, ראתה את הנאשם הולך מולה, בכיוון הנגדי, ולצדו אישה (עמ' 24 ש' 15; עמ' 25 ש' 17, ש' 19; עמ' 32 ש' 2), המתלוונת חלפה אותה עם אופניה החשמליים, ומיד לאחר מכן כשהמתלוונת חלפה ליד הנאשם - ראתה אותו חובט בעורפה עם ידו (**ג/3** עמ' 6-2; עמ' 25 ש' 14-15; עמ' 22 ש' 24-26; עמ' 27 ש' 22).

معدותה של רויטל עולה כי המתלוונת חלפה במהירות של 20-30 קמ"ש על אופניה החשמליים (עמ' 25 ש' 7-1), ב מהירות גילה ולא מהירה (עמ' 27 ש' 24), מאשרת כי חלפה קרוב מאוד לנאשם (עמ' 25 ש' 29-26) ושוללת כי הוא הרם ידו ונגע בה בשל אובדן שווי משקל כפי שהעיד (עמ' 26 ש' 6-1).

רויטל חוזרת ומעידה כי ראתה את הנאשם נתן למתלוונת מכח מכונת על עורפה (עמ' 26 ש' 1-6), לדבריה "לא ליטף" (עמ' 26 ש' 12), והמשיך ללבת קדימה ביחד עם סוזן (עמ' 28 ש' 3-1).

יש לציין כי במשטרה מסרה רויטל כי המכחה הייתה באזר גבה של המתלוונת (**ג/3** ש' 7).

רויטל העידה שלא התערבה ביניהם הויל ו המתלוונת המשיכה לנסוע (עמ' 27 ש' 26), אולם מתארת כי בהמשך - הבדיקה במתלוונת חוזרת באופניה לאחר עבר הנאשם כדי לברר את פשר המכחה (עמ' 22 ש' 28, ש' 32; עמ' 28 ש' 29-32) ואז- הנאשם השתולל, התנפף עלייה במכות, הרביז לה באמצעות ידיו, העיף אותה לשיחים, וזרק לה את האופניים על הכביש (**ג/3** ש' 10-8; עמ' 22 ש' 30; עמ' 23 ש' 6; עמ' 30 ש' 4-6).

בהתאם לגרסת המתלוונת - העידה רויטל כי היא גוננה על המתלוונת, הסתיירה אותה מאחוריו גבה, והתקשרה למשטרה (**ג/3** ש' 13-12; עמ' 23 ש' 8, ש' 14; עמ' 30 ש' 13, ש' 19).

יש לציין כי לא התרשםתי שמדובר עדה שטטרתת להסביר את פני הנאשם מעבר לדברים שקלטה בחושיה. כך, מעידה אודוט מהה אתcht שהכה בעורפה של המתלוונת (עמ' 26 ש' 8), מעידה כי לא שמעה כללות (עמ' 23 ש' 26) לא שמעה את חילופי הדברים ביניהם (עמ' 23 ש' 19; עמ' 28 ש' 25-28), ושולلت כי הנאשם הסתווב למתלוונת לאחר המכחה, צעק אחריה או רדף אחריה, אלא המשיך ללבת קדימה בדרכו (עמ' 28 ש' 4-5).

עם זאת, יש לציין כי רויטל סותרת את גרסת המתלוונת (עמ' 34 ש' 2-5; עמ' 41 ש' 16), לפיה סוזן הלכה בצד הפנימי של המדרסה, הקרוב לגדר ולשיחים, ולא בצד הקרוב לכਬיש כפי שהעידה רויטל (עמ' 25 ש' 21), וכן סותרת את עדויות הנאשם, סוזן והמתלוונת בתיאורה כי המתלוונת עברה מצדו השמאלי של הנאשם (עמ' 25 ש' 23, ש' 25) ולא מצדו הימני.

לモතור לציין כי מדובר בסתרות מהותיות מאוד ביחס לעدة שעמדה מטרים בודדים מהairoע, ללא הסבר מיניח את הדעת, ובאופן שיכל להיעיד אודות תעטעז זכרונה בה באופן שמחזק גרסתה ומהימנותה.

נדבכים אחרים של עדותה אינם נתמכים בחומר הראיות.

כך מתרת רויטל כי הנאשם ניסה להמשיך לתקוף את המטלוננט וכי אנשים נוספים שנכחו בשטח מנעו ממנו להתקרב אליו (עמ' 23 ש' 9, ש' 16-17; עמ' 32 ש' 6; עמ' 30 ש' 6; עמ' 23-25), ובכלל זה בחור בשם "יונתן"- מכיר שצד עמה- שلطעنته החזיק את הנאשם בשלב מסויים (עמ' 31 ש' 5-6; עמ' 24 ש' 8-3; עמ' 32 ש' 4; עמ' 30 ש' 28-31).

לモותר לציין כי איש מאותם "אנשים" לא הובא לעדות ולא נגבהה עדותו, ובכלל זה מאותו "יונתן" שעלה נקל ניתן היה לגבוט ממנו גרסה בשטח, או לזמן לעדות לאחר מכן, ואשר לטעنته של רויטל- אף דיווחה לשוטרת שירן על שהחזיק את הנאשם (עמ' 31 ש' 5-6).

יתרה מכך, אין חולק כי לאחר האירוע ישבה רויטל ביחד עם המטלוננט והמתינה עמה להגעת המשטרה, ועדויותיהן של השתיים נגבו כשהן זו לצד זו בשטח (עמ' 23 ש' 31-32; עמ' 26 ש' 29; עמ' 24 ש' 2).

רויטל אף זכרת כי בינהן שיח קצר עד שאביה ובעלה של המטלוננט הגיעו למקום, ורק אז- התרחקה ממנה מעט (עמ' 26 ש' 29, ש' 31; עמ' 27 ש' 2-1).

דברים אלו נתמכים אף בעדותה של השוטרת שירן לפיהם ראתה את רויטל כשהיא מרגעה את המטלוננט במקום האירוע (עמ' 2 ש' 24-25).

במצב דברים זה, כששתיהן נסערות מהאירוע, שחזור האירוע, שיחה לגבי פרטי ותיאום הגרסאות בינהן - הינם כמעט בלתי מנעים.

חשש זה מקבל משנה תוקף מקום בו מעידה רויטל כי מדובר **"בחוורה קטנה מול בן אדם שיצא מדעתו"** (עמ' 23 ש' 24-22), באופן שמעיד כי גרסתה כבר **"מتبולת"** בדעה קודומה כנגד הנאשם, בשל מידות גופו, כמו גם היותו גבר, באופן שאינו מעיד בהכרח כי ביצע את המיחס לו.

דברים אלה מתחזקים בכך עדותה של עדת התביעה גליה, לפיה מיד בהגעה למקום האירוע חשה באווירה המוטה כנגד הנאשם רק בשל היותו גבר, שדיבר בקול רם מאד עד כדי צעקות בשל ליקוי השמיעה ממנו סובל.

זאת ועוד, בעדותה של רויטל בבי"ש עולה כי הגם שזכרה היטב כי המטלוננט שפכה על הנאשם בקבוק מים בנוכחות השוטרים (כפי שהמטלוננט הודהה בעצמה בבי"ש) - לא הזכירה זאת בעדותה בשטח או במשטרה, ואף לא הזכירה זאת בבי"ש, אלא רק לאחר שנסאלה על כך "ברחល בתוך הקטנה" (עמ' 32 ש' 9-11, ש' 16-13; עמ' 33 ש' 4).

בכך יש כדי לחזק את התחשוה כי רויטל מנסה לציר את המטלוננט כחלשה למול הנאשם, ולהעצים את חלקו הטעופני כלפייה.

במצב דברים זה, איני יכולה לקבל את גרסתה של רויטל, הן בשל מחדרי חקירה והן בשל סתיות מוחותיות

המteilות ספק בטיב זיכרונה את האירוע, לצד גרסתה של המתלוננת לקרות האירועים מיד לאחר התרחשותם, באופן שלאמן הנמנע כי יש בו כדי להשפיע על "זיכרון" את האירוע, ונטיתה לטובת המתלוננת.

רוייטל שוללת את גרסתם של סוזן והנאשם לפיה המתלוננת נתנה לו מכח שהעיפה את משקפיו, ועומדת על כי הנאשם הוא זה שהשתולל ותקף את המתלוננת, בעודו האחורה לא יכולה להיות להגיב כלל (עמ' 23 ש' 22-24; עמ' 29 ש' 6-3).

סתירה נוספת עולה בגרסהה של רוייטל נוכח העובדה לפיה בבימ"ש לא זכרה באיזו יד הכה הנאשם את המתלוננת בעת שחלפה על פניו, בעוד שבהodiumה לשוטרת בשטח מסרה כי הכה בה ביד ימין (עמ' 27 ש' 12; עמ' 26 ש' 16, ש' 18).

יש לציין כי נוכח תיאורה הנ"ל, לפיו חלפה המתלוננת מצדיו השמאלי של הנאשם (באופן שסתור ממילא את יתר העדויות כאמור), הרי שלא סביר כי הכה בה ביד ימין כי אם בידו השמאלית הקרובה לגופה של המתלוננת במצב הדברים המתואר.

משנוכחה לדעת במהלך חקירותה הנגדית כי גרסתה לשוטרת אינה סבירה כאמור- ניסתה להסביר כי "זיכרון"
על דוכן העדים שהנאשם הסתווב, ולכן יכול היה להכות ביד ימין (עמ' 27 ש' 13-15).

לਮור לציין כי לא בא זכרה של גרסה זו בדבריה לשוטרת בשטח, או בעדותה הראשית בבימ"ש (עמ' 27 ש' 16-19), אלא רק משנזקקה להסביר כיצד הכה הנאשם לדבריה במתלוננת בידו הימנית שעלה חולפת מצדיו השמאלי לדבריה.

לא זאת אף זאת, אלא שהcation המתלוננת ביד ימין, לא מתיחסת עם נוכחות של נאשם, לפיה ממסמכים רפואיים וחו"ד רפואיות בעניינו הוכח כי סובל משיתוק חלקית ביד זו, מחולשה והגבלה תנואה ממשית (עמ' 30 ש' 7-9).

לצד האמור, טוענת רוייטל כי אינה אחראית למה שכתבה השוטרת Shiran במקום מפה, והגמ שחתמה על הodiumה- לא קראה את האמור, ולא זכרת אם הוקראה לה (עמ' 26 ש' 24-23, ש' 27; עמ' 27 ש' 9).

עדויות השוטרים ומחדלי חקירה

אודות האירוע העידו שלושה שוטרים -**שירן** כאמור (ע"ת/1); **עופרה ליבוביץ** (להלן: "עופרה");
ע"ת/3- רס"ר אלון שבת (להלן: "אלון"), שהיו מעורבים בחקירת התיק.

מעודת**ה של Shiran** עולה כי התקבלה קריאה אודiot תקיפה בחורה (עמ' 2 ש' 18) ובעת הגיעה למקום האירוע ראתה התקהלות של אנשים (עמ' 2 ש' 16-15).

עמוד 9

עוד העידה כי מתחקור בשטח של הנאשם, המתלוונת ושתי עדות הראיה - רויטל וסוזן- עלה כי הנאשם תקף את המתלוונת (עמ' 2 ש' 20-22).

معدויות שגבתה בשטח עלה כי הנאשם היה נסער ומספר לה שהמתלוונת רכבה במהירות על אופניים חשמליים על המדרכה, וזה הפריע לו באופן שהוביל לדין ודברים ביניהם (עמ' 3 ש' 3-5).

לديיה בולטת העובדה של הנאשם הפריע שהמתלוונת נסעה עם אופניים על המדרכה וכי הוא לא מוכן שאנשים ינהגו כך (עמ' 3 ש' 23-22).

לאחר ריענון זכרונה בבימ"ש- מסרה כי הנאשם טען שהמתלוונת חלפה על פניו במהירות ועל כן צעק לה על שהיא נסעת על המדרכה, דחף אותה במכה בכתף, וכשהזירה אליו לברר את פשר הצעקה- חשב שהיא באה לתוקף אותו, ועל כן הדף אותה ממנו (עמ' 3 ש' 9-7, ש' 12-11).

המתלוונת טענה בפניה כי בעת שרכבה על אופניהם, חלפה על פני הנאשם והוא נתן לה מכח באזרע הגב, וכשהזירה אליו לברר את פשר מעשי- דחף אותה לשיחים, בעט בה, וזרק את אופניהם על הכביש (עמ' 3 ש' 17-15).

עם זאת, מהמשר עדותה של שירן עלה כי בעוד שעוד שעדותן של סוזן ורויטל נגבו במקום, עדות המתלוונת נשרמה על ידה רק בהגעה של שירן לתחנת המשטרה (עמ' 8 ש' 22-24; עמ' 4 ש' 15-11).

למרות שהמתלוונת עצמה מעידה כי האירוע התרחש למול משפטת "ספר" בצומת נשוא האירוע (עמ' 40 ש' 1, ש' 16), כפי שעולה גם מעדותה של שירן אודוט מקום האירוע (**ג/1**; עמ' 6 ש' 1-4), ואין חולק כי במשפטה האמורה ישנים מצלמות אבטחה, הרי מצלמות אלו לא נבדקו הלכה למעשה.

למרות שהשוטרת שירן פנתה למשטרת פינה ובקשה את מצלמות האבטחה, ונמסר כי אלו ימסרו למשטרת (עמ' 3 ש' 20-19), והשוטר אלון פנה אף הוא למנהל המשטרת שאישר קיומן של מצלמות במקום - הרי שהסתפק בדבריו של האחרון לפיהם צפה בצילמות והן מצלמת רק את הרמזור בעוד שמקום האירוע לא נקלט בטוחה המצלמה (**ת/6**) ולא בדק את סרטוני האבטחה.

לדבריו של אלון- כיוון שמנהל המשטרת הינו אדם נורטיבי ולא צד מעוניין - סマー על דבריו (עמ' 18 ש' 9-7, ש' 16-17).

יתרה מכך- הפניה למנהל המשטרת נעשתה ע"י אלון רק ביום **30.7.15**, הינו כשלושה שבועות לאחר האירוע (!) כשלעצמה אלון השתדל לפנות כמה שיוטר מהר אך הדבר היה בהעדרה אחרונה מבחינתו (עמ' 18 ש' 11, ש' 14-13).

דומה כי אין צורך להזכיר מילים אודות התנהלות לקויה זו שבסתמכות על דבריו של מנהל המשטרת, בועלמא, ללא בדיקה בפועל של מצלמות, مثل היה מנהל המשטרת גורם חשוב.

אין כל אינדיקציה לכך מנהל המשטרה ידע מהו מיקומו המדויק של האירוע הנדון.

לאמן הנמנע כי הינו בעל אינטэрס כזה או אחר שלא מעוניין להבהיר את המצלמות לידי המשטרה, וגם בהנחה שהאירוע עצמו לא נקלט- יתכן וניתן לראות פרטים הקשורים לפרופיריות האירוע, דוגמת תנועת מי מהמעורבים אל המקום או ממנו בשל הקרבה למקום האירוע, כפי שניתן לראות מ"מבט על" בצלום (נ/5).

מחלח קירתי מהותי אחר נוגע לגבייה עדויות מהנוכחים באירוע, חרף עדותה של שירן לפיה במקום האירוע ראתה התקהלות של אנשים (עמ' 2 ש' 16-15; עמ' 3 ש' 14).

כך, לא נגבתה כלל עדותם של אותו "יונתן", הבוחר שהטלוה לרויטל, שירן מעדיה במפורש על נוכחותו במקום (עמ' 4 ש' 23-20), ושלפי הטענה הגיע עם רויטל בעיצומו של האירוע אף החזיק את הנאשם מלھכות את המתлонנת.

כך, גם לא נגבתה עדותה של גליה, חברתה של סוזן, שנכחתה בשלהי האירוע.

לשם חיזוד המחלח, ולמען הסר ספק כי לא מדובר בהימנענות מגבייה הודיעתו של עד משיקולים מڪוציאים, דהיינו בתשובהה של שירן לפיה לא נגבתה עדות מيونתן כיוון שהיא لها שתי עדויות, זהה הספיק לה באותו הרגע, וכשאי בפיה הסבר לשיקול הדעת שבhimנענות מגבייה גרסתו (עמ' 4 ש' 31; עמ' 7 ש' 11).

השוטרת **עופרה** אף היא אינה יודעת לתמם מענה להימנענות מהקייהת הבוחר שהגיע למקום בלבד עם רויטל, חרף גרסת המתлонנת בדבר משיכתו את הנאשם ממנה כביכול (עמ' 11 ש' 8-2).

עופרה השילכה אחראיות לעניין זה לבורי תפקידים אחרים, דוגמת חוקר תורן וחוקר אחראי על התקין - שתפקידם להחליט בדבר השלמות קיירה בתיק (עמ' 11 ש' 11).

יוער כי אף החוקר **אלון**, שהוא החוקר האחראי בתיק, לא הורה על גבייה הודיעתו של יונתן, כמשמעותו מעד כי אין לו מושג למה עדותו לא נגבתה, וכי אין לו תשובה לכך (עמ' 16 ש' 4-8).

אף עדותה של סוזן כמעט ולא נגבתה, נכון עדותן של שירן, סוזן ו galיה המצביעות על כי השוטרת שירן התירה ל galיה וסוזן לעזוב את המקום, ורק לאחר שרוייטל הפנתה את תשומת ליבה לצורך בגבייה עדותה של סוזן - נגבתה עדותה בשטח (עמ' 7 ש' 19-22; עמ' 68 ש' 29-24), הגם שרוייטל עצמה לא זכרה זאת בביב"ש (עמ' 31 ש' 25-27).

חרף עדויותיהם של עדי התביעה וההגנה לפיהן נכחו במקום אנשים רבים שהתקהלו עקב האירוע (עמ' 37 ש' 24) - לא נגבתה כל עדות, למעט זו של רויטל, שהתקשרה למשטרה, ואף לגביה- לא ידעה שירן להסביר מדוע נגבתה הודיעתה במקום, ולא זימנה אותה לעדות בתחנת המשטרה (עמ' 7 ש' 5-7).

מהدل証 קורתי יש אף באופן תיעוד האירוע, שעה שהשוטרים יהודה אוטרובייך ונוח חיימזון - שלטעתן Shiran נכון עימה במקומם - לא תעדו את הזרה בדו"חות פעולה (עמ' 4 ש' 5, ש' 8-7).

לענין זה אף אלון, בהיותו החוקר האחראי בתיק, אינו יודע להסביר מדוע לא נגבתה גרסתם של שוטרי השיטור הקהילתי האמורים, כשלטעתן Shiran היא האחראית על ניהול האירוע בשטח (עמ' 15 ש' 3-1).

Shiran עצמה מעידה כי לא תיעדה את דברי המתלוננת בשטח אלא עלתה את הדברים על הכתב רק בהגעתה לתחנת המשטרה, הינו שעת לאחר מכן (עמ' 4 ש' 11-15).

עוד עולה מעדותה של Shiran כי דברים רבים לא תועדו כדבוי על ידה במקום האירוע, ותוכן העדויות שבוגתנה בשטח לאكونי, לוקה בחסר, ונעדר פרטים מהותיים.

כך, חurf הודאת המתלוננת ששפכה בקבוק מים על הנאשם בגיןות השוטרים, גרסה שעה גם בעדותם של רויטל, גליה והנאשם - לא תיעדה זאת Shiran כלל, ואף בבימ"ש טענה כי לא זכרת זאת (עמ' 6 ש' 20-17).

באופן דומה לא תועדה Shiran את הטענה בדבר העפת משקפיו של הנאשם ע"י המתלוננת, כפי שנמסר לה ע"י סוזן בשטח (עמ' 9 ש' 12-11), ותרגמה את דבריה באנגלית של סוזן כ"רוע המזל" (unfortunate). כ"רוע מזל" של המתלוננת, באופן המשנה את פרשנות המשפט כלו מאמרה ניטרלית - לאמירה לרעת הנאשם (עמ' 8 ש' 10-4).

למען הסר ספק יובהר כי סוזן העידה על כך בבימ"ש, והסבירה כי מדובר בביתו שהתייחס לסייעו חסרת מזל, ולא למATALוננת (עמ' 56 ש' 31-27).

Shiran מודה כי לא שאלת את רויטל בדבר מקום האירוע ביחס לנאשם - שהינה שאלה בסיסית ואלמנטרית בנסיבות אלה, בטענה כי העודה אמרה הייתה הגיע להשלים עדות בתחנה בשלב מאוחר יותר (עמ' 7 ש' 16-12). גם החוקר אלון העיד כי לא שאל את רויטל היכן בדיקת עמדת האירוע ביחס לנאשם (עמ' 18 ש' 22-18).

באופן דומה, מעידה Shiran כי למרות שהנאשם מסר לה כי נבהל כשהמתלוננת חזרה לעברו - לא טרחה לשאול מדוע נבהל ממנה בשלב זה - עד כי דחף אותה (עמ' 5 ש' 8-12, ש' 14).

יש לציין כי העדויות שנגבו בשטח לא הוגשו לבימ"ש כמצגים, ותוכנן עליה מחקרים העדים בלבד.

בנוסף, מסרה Shiran כי לא הקירה לסוזן את הודעתה בשטח אלא מסרה לה שתקרה ותחתום (עמ' 8 ש' 14-12), למרות שלפי עדותן של סוזן וגהה - סוזן הייתה במצב נפשי קשה ונסער, ואף רויטל אינה זכרת כי הודעתה הוקראה לה בשטח.

معدותו של אלון, החוקר האחראי בתיק (עמ' 11 ש' 13), עולה כי חקר את הנאשם והסביר לו זכויותיו (עמ' 11 ש' 28-25).

אולם, מעדותו של הנאשם עולה התנהלות בעיתית ומטרידה בוגע לאופן התנהלות החקירה של אלון מולו, כבר מעין בחקרתו במשטרה (**ת/5**) עולה כי סרב לחתום הן על זהירותו ברישא החקירה, והן על תוכן העדות כולה.

ה גם שלא פעם מעלים נאים טענות בוגע לאופן חקירתם, לפרטם שנרשמו ולא נאמרו ולהפך, הרי שבנסיבות אלה קיימות אינדיקציות ברורות לכך שטענותו של הנאשם לעניין זה - **בדין יסודן**.

ראשית, בבימ"ש הסביר הנאשם כי סיירבו לחתום נבע מכך שהכתב אינו משקף את תוכן דבריו (עמ' 70 ש' 21-24, ש' 28-26; עמ' 76 ש' 22-28) וכי תגובתו של החוקר אלון הייתה "אל תניד לי מה לכתוב" (עמ' 70 ש' 28), בעוד שתגובתו של אלון לטענות אלה בבימ"ש הסתכמו בכך שאינו יודע מדוע סרב הנאשם לחתום על חקירתו ולא בירר עמו סוגיה זו, למורות שכבר בשלב האזהרה- סרב לחתום (עמ' 11 ש' 32-31; עמ' 12 ש' 2; עמ' 13 ש' 16) והכחשתו כי קרע את התקיונים אותם ניסה הנאשם לרשום על גבי הודעתו המודפסת (עמ' 19 ש' 17-15).

דברים אלה מתחדים נוכח העובה שה הנאשם בהגינותו סיפר כי החוקר אלון אישר לבת הזוג להכנסו לחקירה כירך בשל מחלת הסוכרת ממנה סובל, למורות שהחוקר אלון כלל לא ذכר פרט זה, באופן שמעיד כי לא ביקש להשאיר את פניו של אלון בכל מחיר (עמ' 71 ש' 7-5).

בשוליו הדברים יוער- כי אף הנ"ל לא תועד במהלך חקירתו במשטרה (עמ' 13 ש' 32-24 ; עמ' 14 ש' 3; עמ' 14 ש' 6, ש' 8), בין בחקירה עצמה ובין בזיכרון נפרד, באופן שיש בו כדי להעיד בזעיר אנפין אודות הרשלנות הרבה שאפפה את התיעוד בתיק כלו.

לכן מצטרפת דוגמא נוספת - בתשובתו של החוקר אלון לעניין אי תיעוד זריקת בקבוק המים ע"י המתלוונת לעבר הנאשם באירוע, **מעשה בו הודה המתלוונת בעצמה, ואף נמסר ע"י הנאשם, סוזן, רויטל, וגליה**, ולא תועד כלל, כשלדידו של אלון **'אם מעשה זה לא תועד - אז הוא לא קרה'** (עמ' 15 ש' 5, ש' 11-14; עמ' 15 ש' 20-17).

שנית, חרף קיומם של פערים מהותיים בגרסאותיהם של המתלוונת וה הנאשם, כמו גם של עדין הראיה שנכחו במקום כמפורט לעיל, לא נערך בלעדות בין מי מהעדים, ובכלל זה- בין הנאשם למתלוונת.

למען הסר ספק יובהר כי אין מדובר בשגגה כי אם בסברתו של אלון כי אין צורך בעימות חרף הפערים בגרסאות הצדדים (עמ' 15 ש' 28-31).

לענין זה הנאשם העיד כי ביקש עימות עם המתלוונת או רויטל מספר פעמים אולם נעה בשילילה (עמ' 71 ש'

12-11, ש' 14), ואלון לדידו הכחיש כי הנאשם ביקש עימות (עמ' 16 ש' 1-3).

שלישית, חurf העובדה כי סרב לחתום על תוכן זהירותו באופן שמעיד כי הוא לו השגות על הליך החקירה- ויתר הנאשם על ייעוץ של עורך דין מיד בראשית חקירתו, באופן שאינו סביר ואני מתישב עם התנהלותו האמורה.

יש לציין כי לעניין זה טען הנאשם שנאמר לו כי ככל שירצה להתייעץ עם עו"ד- "יאlez לבנות בתחנה במשרף כל הלילה, עובדה שהרטיעה אותו בהיותו מוגבל בשל נוכתו (עמ' 71 ש' 3-1),

טענה אותה מכחיש החוקר אלון מכל וכל (עמ' 13 ש' 10-1).

רביעית, חurf היותו של הנאשם כבד שמיעה, דבר שניכר כבר באופן דיבורי - אין לכך כל ביטוי בדרך חקירתו, ולא נעשתה כל התאמה למצבו זה, כפי שעולה אף מעדותו של החוקר אלון בביבמ"ש- שלוידן אינו יודע להגיד אם הייתה לך ממשימות בחקירה' וככל אינו זוכר אם הנאשם כבד שמיעה (עמ' 12 ש' 11, ש' 28-22).

חמישית, למרות שה הנאשם סובל מנוכחות ומגון בעיות רפואיות שיש להן שלכה ישירה על האירוע נשוא כתוב האישום המיחס לו, והוא אף העיד אודות בעיות אלה במהלך חקירתו במשפטה (עמ' 71 ש' 5)- לא בקש החוקר אלון כל מסמך רפואי שייהי בו כדי לבדוק את טענותו של הנאשם, וגם בעניין זה אינו זוכר אם ידע אודות הנוכחות, אם לאו (עמ' 12 ש' 28-22).

לטענתו של אלון - כיוון שלא מדובר במגבהה בריאותית המפריעה לחקירה - הוא לא ביקש לקבל לידי מסמכים רפואיים (עמ' 14 ש' 12-9, ש' 15)- כל זאת חurf העובדה כי מגבלותיו הבריאותיות של הנאשם קשורות באין יכולתו לשבת ברציפות מעלה-45 דקות.

וויודגש: אין מדובר בטענות בכלל, שאין להן געעה לאישום, כי אם בהיסטוריה בריאותית המגובה במסמכים וחווות דעת מתאימים אשר להן נפקות רבה לגרסתה של המתלוונת המיחסת לו את הכתה הנמרצת.

ששית, די לבחון את התנהלות החקירה בכל הנוגע לעבירות אiomim שיווסה לנימוק במהלך החקירה, שלא בכדי אינה מופיעה בכתב האישום.

معدותם של אלון עולה כי למרות שהזהיר את הנאשם בראשית חקירתו כי הוא חשוד בתקיפה ואיומים - לא הפנה אותו לכל איום נתען מצדו במהלך החקירה (עמ' 19 ש' 11-10), לא עימת אותו עימם בגרסת המתלוונת (עמ' 19 ש' 26-27), ומשנשאל בביבמ"ש לגבי תוכנים של אותם "איומים" - ענה כי ניסיין התקיפה מבחינתו מהוות "איומים"(!) (עמ' 18 ש' 29-28)

לחילופין טען אלון כי חקר את הנאשם על איומים כוון שרוטט העידה כי התנפל על המתלוונת ואנשים החזיקו אותו - התנהגות שנייה בבחינת איומים (עמ' 18 ש' 27)- ואולם טענה זו כאמור כלל לא נחקירה ולא נבדקה ע"י עדים בשטח.

ה גם שUberה זו לא יוכssa לנאשם בסופו של יומ בכתוב האישום. יש בכך כדי להעיד אודות האופן הרשלני בה התנהלה החקירה כולה.

מחדר נספ, נוגע לצילום תМОנות חבלותיה של המתלוונת.

معدותה של עופרה עולה כי בעת שגבתה את התלונה, הראתה לה המתלוונת את החבלות על גופה, ובכלל זה- 4 שריטות אדומות בזרוע ימין, 3 שריטות ברג'ל ימין ושריטה אדומה בגב (עמ' 9 ש' 29).

חרף האמור, לא צילמה עופרה את החבלות האמורות, והמתלוונת היא שהביאה תМОנות ארבעה ימים לאחר האירוע, ביום 17.7.16 (**ת/1**; עמ' 9 ש' 30-31), וכן מסמכים של טיפול רפואי (עמ' 10 ש' 2).

בנוסף, עופרה אינה זוכרת אם בעת הגעתה לתחנה הייתה המתלוונת עם מתלה על ידה, כמפורט בתמונה **(ת/1א)**.

יש לציין כי הסיבות שמסירה עופרה לאו צילום חבלות המתלוונת כבר במעמד התלונה היו כיוון שהשעה הייתה שעת ערב ולא היה צוות מז"פ בתחנה שיכול לצלם (עמ' 10 ש' 18) וכן העובה כי המתלוונת אמרה בעדותה שתצלם את החבלות בטלפון הנידי וتبיא את הצילומים (עמ' 10 ש' 22, ש' 31).

לモתר לציין כי בעת מסירת התמונות -לא בדקה עופרה את תאריך צילום התמונות במכשיר הטלפון הנידי, למורת שהתמונות שהוגשו נעדרות תאריך על גבן (עמ' 11 ש' 1), ולמרות חלוף זמן של מספר ימים בין האירוע למסירת התמונות (עמ' 10 ש' 29).

לסיכום פרק זה יאמר, כי מחדלי החקירה המפורטים נעים בין רשלנות מקטועית לבין שחצנות מיותרת של מי שאמון על ההליך החקירתי, לא אחת- מתוך קלות חושים לעובדה כי מדובר בדייני פשוטות.

על כן בנסיבות אלה, מצאתי כי יש במאבדלים אלה, בעיקר בכל הנוגע לティיעוד הזירה כדבוי, כדי להשליך על המארג הראייתי בעניינו של הנאשם, ולהחליש את ראיות התביעה.

(ב) גרסת ההגנה

معدותו של הנאשם, כמו גם מסמכים רפואיים וחווות דעת רפואיים שהוגשו עליה כי הינו כבד שמיעה, הסובל מנכות בשיעור של 65% בין סכנת, או ספיקת מסתם לבבי, לחץ על חוליות הצוואר, בעיות גב תח托ן, ושיתוק חלקיק בידו הימנית (**ג/4**; עמ' 65 ש' 21-22).

מהאמור עולה כי בשל לקות השמיעה הוא נוטה לדבר בקול רם עד כדי עצקni (עמ' 65 ש' 14-15), כפי שעולה אף מעדותה של שירן לפיה בהגעה לזרה שמעה את הנאשם צעק, כל זאת טרם ידעה שהוא כבד שמיעה (עמ' 5 ש' 4-5).

נכטו מתאפיקת גם בחולשה ואי תפוקד מלא של רגל ימין, סימני שיתוק מסוימים ביד ימין, ובכלל זה - בעיה בביטוי תנועות, אי יכולת להפעיל כוח ביד או לדיק בתנועות של מוטוריקה עדינה (עמ' 66 ש' 4-6; עמ' 76 ש' 16-17).

לגוף של אירוע, מעיד הנאשם כי בעת שצד עמו ידיתו סוזן בטילת (עמ' 66 ש' 10), היגחה המתлонנת רוכבה על אופניים חשמליים במהירות גבוהה, הבילה אותו, וכתם פגעה בו בצד ימני בעודו הולך על המדרכה, כשסוזן משמאלו וכחציו צעד לפניו (עמ' 66 ש' 13-18; **ת/5** ש' 7-8).

בנסיבות אלה, בהן נדחקה המתlonנטה עם האופניים ברוח בין לבן שפת המדרכה (כפי שהעידה רoitel ובניגוד לgresת המתlonנטה כאמור), נבהל הנאשם והסביר את גופו הצד ימינה ועל מנת לא לשב את שוויו משקלו - נאלץ לאזן עצמו באופן אינסטינקטיבי בפשיטת הידיים לצדדים (עמ' 66 ש' 27-31; עמ' 67 ש' 14-18; **ת/5** ש' 9-10, ש' 37).

לכך, לדבריו, נוסף חוסר יציבות בעת הליכתו לאחר בשל הנעלים שנעל, המתבססות על סוליה מלאה באוויר (עמ' 67 ש' 20-24).

ה הנאשם מתאר כי למרות שנבהל, המשיך הוא וסוזן בדרכם, ומתлонנת המשיכה בנסיעה מהירה (עמ' 67 ש' 26-29).

ה הנאשם גם סוזן הדגימו מעלה דוכן העדים את תנועתו זו של הנאשם בעת האירוע (עמ' 67 ש' 14-18).

בשלב זה מכחיש הנאשם כי נתן למתlonנטה כל מכחה, ולמעשה היה כה מופטע ממהירות נסיעתה עד שלא הייתה לו שנות לעשות כן מילא, ולכל היותר - אין יכול לשולח כי מדובר בחיכוך גב ידו בזרועה בעת שפשט ידיו וניסה לשמור על שוויו משקלו (עמ' 67 ש' 30-32; עמ' 68 ש' 1-2, ש' 4; עמ' 73 ש' 9-13).

בנסיבות אלה, מעיד הנאשם כי כעבור כ-50-40 צעדים שמע רעם לא ברור מאחור, הסתובב וראה את המתlonנטה למרחק כמטר ממנו, הינה אופניה על המדרכה, הרימה זרועה לעבר פניו בתנועה סיבובית של כף היד, דוגמת תנועת הרחוב "למה מי אתה?", המוכרת במחוזותינו העיפה את משקפיו (**ת/5** ש' 10-12, ש' 39-40, ש' 55; עמ' 68 ש' 15-8), ושניהם צעקו (עמ' 68 ש' 23-20).

בתגובה - מתאר הנאשם כי הדף את המתlonנטה פעם ראשונה בידו השמאלית כנגד כתפה הימנית, וכתוצאה מהכך - היא הסתובבה מעט והוא הדף אותה ממנה ולהלאה חלק העורפי של גופה (עמ' 68 ש' 17-18; עמ' 82 ש' 29-33, במקומות בו השער נפל על הכתף, כשמדגיש כי לא אחז בשערה ולא משך בו (עמ' 76 ש' 23-29; עמ' 77 ש' 6-7).

אליבא הנאשם - לא תפס בה אלא הדף אותה על מנת להרחיק את האיום ממנו (עמ' 77 ש' 2-1, ש' 4).

המתלוננת התרחקה קמעה, צעד וחצי אחורה, וחזרה אליו תוך דוחפת אותו בכתפו והוא בפעם השנייה - דחפה ממנה על מנת להדוף את תקיפה (עמ' 68 ש' 18-20).

בפעם השלישייה- שבת המתלוננת לעברו בזרוע מונפת קדימה ובכוונה ברורה לתקוף אותו, הדף אותה בשלישית הפעם בחזקה, וכתוואה מכך היא הלכה לאחר עד לאבן השפה של המדרכה עם השיחים וمعدה לרוח שבין השיחים, כשרועה הימנית מושטת לאחר ורגליה פרושות קדימה על המדרכה (עמ' 68 ש' 21-31; עמ' 82 ש' 26-27).

כמו כן בשל חוסר יכולתו להרים את יד ימין מעבר לכתפו - ניסה להתגונן ולאיים עלייה באמצעות בעיטה ברגלו באוויר כלפיו תהא צועק לה ש"תעוף ממנה" (עמ' 68 ש' 25-27; עמ' 75 ש' 23-28; **ת/5** ש' 60-61).

יודגש כי גם בהודעתו במשטרת מצין הנאשם במפורש כי המתלוננת תקפה אותו שלוש פעמים והוא נאלץ להדוף אותה ממנה (ת/5 ש' 41-43).

הנאשם העיד כי השתמש ביד שמאל להדוף את המתלוננת בכתף (עמ' 75 ש' 20-21) בעוד שיד ימין הורמה עד לגובה פניו כהגנה (עמ' 76 ש' 14-12), לאחרת היה נופל לאחר עלייה (עמ' 74 ש' 11-9).

על פי גרסתו במשטרת - הדף את המתלוננת מעלייו וכשרה שמתכוונת להמשיך ולתקוף אותו, הרימה ידה וננתנה לו מכח בפנים ובצוואר - אז הוא Trap בעורף חולצתה ובשייער והדף אותה מעליו (**ת/5** ש' 12-15).

לגביו פער זה בין עדותו במשטרת לבימ"ש מסביר הנאשם בכך שאלון לא ד"יק במה שנכתב וכך גם סרב לחתום (ראו לגביו מחדלי חקירה) ובבבימ"ש הסביר כי לא משך בשירה אלא הדף אותה במקום בו השיער פוגש את הכתף.

לモטור לציין כי משיכה בשיער לא נתענה ע"י מי מהudyim, ובכלל זה המתלוננת, באופן שגם הוא מבסס את טענות הנאשם בדבר אי דיווק בתייעוד דבריו ע"י חוקר המשטרת.

עוד מתאר הנאשם כי במהלך האירוע אמר לסתור כמה פעמים "בואי נלך" אך כיוון שהייתה מבוהלת לא זהה, והוא לא רצה לעזוב את המקום בלבדיה וכן קרה שנשאר לעמוד במקום (**ת/5** ש' 16-17; עמ' 78 ש' 5 , ש' 10, ש' 18-19).

רק בשלב זה, הגיעו רויטל והבחור הנוסף, שלא היו באותו מקום קודם לכן (**ת/5** ש' 19-20; עמ' 69 ש' 9), והוא ניגש אל המתלוננת בהיותה בשיחים (עמ' 68 ש' 34-36), ולבחר הנוסף- שצעק עליו מדוע הוא מרביץ למתלוננת- הסביר כי הוא התגונן מפניה (**ת/5** ש' 21-23; עמ' 69 ש' 19-17).

בהתאם מסר, בדומה למסרן של המתלוונת, ריטל, גליה וסוזן, כי המתלוונת שפכה עליו בקבוק מים והוא רוסנה ע"י השוטרים במקום (**ת/5** ש' 46-47, ש' 70; עמ' 69 ש' 30-26; עמ' 70 ש' 3-1).

בכל הנוגע לאופניה של המתלוונת- חזר הנאשם ומספר פעמים על כי לא זרק אותם על הכביש אלא **הזיז** אותם הפעם כי הפריעו בדרך (עמ' 82 ש' 27-30; עמ' 77 ש' 23-24; עמ' 79 ש' 6-1).

אף לעניין זה נכתב בהודעתו במשטרת כי "**זرك**" אותו בצדיה- ואף על כך קיבל הנאשם בעדותו בביבמ"ש (**ת/5** ש' 15-16).

יש לציין כי לא זו בלבד שלא מטעות אופנים זורקות ע"י מי מהשוטרים שנכחו במקום, ואף סוזן בעדותה שוללת שהוא העיף את האופנים לכיביש (עמ' 55 ש' 19), אלא שנכח נכוון ומצבו הבריאות של הנאשם- לא ברור כיצד עלה בידו להרים אופנים חשמליים באוויר ולזרק אותו בכוח (עמ' 77 ש' 19-12).

יש לציין כי גם בעדותו של הנאשם מתגלוות סתיות בין גרסתו בשטח שמסר לשוטרת Shiran לבין גרסתו במשטרת ובביבמ"ש.

כך, נשאל כיצד מסביר כי בביבמ"ש תאר שלוש תקיפות מצד המתלוונת בעוד שלשiran בשטח מספר גרסה קצרה הנדרשת את התיאור הנ"ל.

לענין זה הסביר הנאשם כי מדובר בגרסה מתומצתת שמסר בשטח בהתאם לתקורה של Shiran שהיא קצרה ולאكونי, ומайдן- לא רshima פרטים אותו מסר דוגמת שכמעט נדרס מהאופנים והמתלוונת העיפה את משקפיו (עמ' 72 ש' 13-7, ש' 20-16, ש' 26-22).

"יאמר מיד כי אני מקבלת את הסבירו של הנאשם לעניין זה.

nocah מצבו הנפשי לאחר האירוע, כפי שעולה מעדויותיהם של Shiran, Suzan וGalit, כמו גם גרסתו, הרי שאין בהשמה כל הפירוט הנ"ל בו במקום האירוע משום סתייה השומנת את הקרקע תחת מהימנותו של הנאשם.

באופן דומה, מشنאל הנאשם מודיע במשטרת לא פרט כי המתלוונת הניחה אופניה במהלך האירוע, הסביר זאת בכך שלא נשאל על כך, הסביר שגם מניח את הדעת נוכח העובדה כי מדובר בפרט שלו ביחס לתיאור התקיפה עצמה (עמ' 74 ש' 26-24).

יש לציין כי בביבמ"ש העיד הנאשם כי המתלוונת הניחה את אופניה על הרצפה, והדגים כי גבה היה מקושת, ואז פנתה אליו בתנועת יד מסוובבת כנ"ל (עמ' 74 ש' 30-28).

לגביו פערים נוספים לעניין סדר ההתרחשויות במהלך האירוע - לא זו בלבד שלא מצאי כי פערים מהותיים כאלה הtagלו בגרסהו, אלא שאף בהנחה כי היו כאלה - סביר כי במהלך אירוע שהתרחש במהלך, ותוך סערת רגשות,

לא יזכיר הנאשם כל שבריר שנייה וכל תנועה שביצע במהלךו, לא כל שכנ שיהיה בכך כדי להפחית ממשקל עדותו או לכרטס אמינותו (עמ' 78 ש' 21-20).

עדת תביעה נוספת, עליה יתרה לבסוף המאשימה, הינה סוזן, המחזקת את גרסת הנאשם.

סוזן הינה ידידתו של הנאשם שנגה לצד עמו בהליך בטיעלת מיד שבוע (עמ' 50 ש' 18-14; ש' 20; עמ' 58 ש' 30), והיא נכח באירוע מראשיתו ועד סופו.

בעדותה מאשרת כי הנאשם ליקוי שמיעה, הסובל מנוכחות ובעיות גופניות רבות (עמ' 50 ש' 29-27).

מתיאורה את קרות האירוע, עולה כי בעת שצד בטיעלת, חלפו אותו מספר רוכבי אופניים חשמליים (עמ' 51 ש' 1-2; עמ' 56 ש' 24-26; עמ' 60 ש' 7-1), ובכלל זה- המתлонנת, שעברה במהירות גבוהה קרוב מאד לניגוד (עמ' 51 ש' 5-6).

בהתאם לגרסתו של הנאשם, סוזן מעידה כי המתлонנת חלפה מצדו הימני של הנאשם, ובתגובה- עשה הנאשם תנועת סיבוב לצד ימין תוך פשיטת ידיים על מנת לאפשר לה לעבור, תוך שהיא מדגימה בבימ"ש תנועה זו (עמ' 51 ש' 11-12), והמתлонנת עברה ברוח שבין הנאשם לשול המדרכה, ואלמלא זאת הנאשם ופינה את הדרך- הייתה המתлонנת מפילה אותו ארץיה כיוון שאיבד שוויו משקל (עמ' 51 ש' 8-9; ש' 20, ש' 31; עמ' 52 ש' 1).

סוזן תארה כי הנאשם נבהל וצועק בקהל (עמ' 51 ש' 27-26; עמ' 57 ש' 3-1) אולם לא ראתה כי נגע במתлонנת בעת פשיטתידיים לצדים, לא כל שכנ כל מכת אגרוף מצדו (עמ' 53 ש' 20-21; ש' 23; עמ' 56 ש' 30).

معدותם של הנאשם וסוזן עולה כי הייתה מרחק של חצי צעדים לפניו, וכי הם המשיכו ללכת לאחר שהמתлонנת חלפה באופניה (עמ' 51 ש' 23-22; עמ' 57 ש' 16).

בשלב זה, כעבור כ-20-30 צעדים, שמעה סוזן רעש מאחור והסתובבה, וראתה את המתлонנת חוזרת לעברם ורימה יד לעבר הנאשם אולם שדה הראייה שלה נחסם בגופו של הנאשם שהסתובב בגבו אליה, לא ראתה את ההתנהלות ביניהם, אך ראתה יד מונפת ואת המשקפיים של הנאשם על הרצפה (עמ' 61 ש' 22-26; עמ' 52 ש' 13-20, ש' 23-27; עמ' 53 ש' 10-8; עמ' 57 ש' 9-8; עמ' 58 ש' 7-5).

עוד זכרת כי בשלב מסוים ירדה המתlonנטה מהאופניים (עמ' 52 ש' 31-30).

סוזן מתארת כי התקלות החלה במקום, אך בשל חסימת שדה הראייה בגופו של הנאשם- ראתה תנועה בה הוא הודף את המתlonנטה, ותארה כי "אחד דחף או הדף את השני" אך אינה יודעת ממי החל בתתקופה (עמ' 52 ש' 23-27, ש' 29-30; עמ' 62 ש' 25-22).

בהתאם לגרסת הנאשם, מתארת כי למורת שהnitן הדף את המתlonנטה- היא חזרה לכיוון שלו בצורה תוקפנית

וביד מונפת, ושניהם צעקו (עמ' 53 ש' 3-1, ש' 7, ש' 11-14; ש' 26).

סוזן שוללת את גרסת המטלוננט לפיה הנאשם הכח אותה, ועומדת על כי היו דחיפות הדדיות (עמ' 54 ש' 20-21; עמ' 62 ש' 28; עמ' 63 ש' 11).

עוד מעידה כי בשלב מסוים מעודה המטלוננט על גבי השיכים (עמ' 54 ש' 22-23; עמ' 62 ש' 7-4) וחזרה בתקופנות לעבר הנאשם (עמ' 55 ש' 21).

בדומה לנאים, אף מעודתה של סוזן עולה כי רויטל והבחור שעמה הגיעו למקום רק בשלב מאוחר יותר, בעיצומו של האירוע, לאחר חילופי דברים ביניהם ולאחר שהמטלוננט כבר תקפה את הנאשם (עמ' 52 ש' 4-6). השלטונית הגיעה השניים מעבר לצומת (עמ' 54 ש' 1-6, ש' 28 ; עמ' 55 ש' 1-3).

אף סוזן מתארת כי עם הגיעו למקום- פנתה רויטל למטלוננט וישבה עמה על המדרכה עד הגיע המשטרת למקום (עמ' 55 ש' 14-17).

יש לציין כי סוזן תושאה במשטרת ע"י אלון אודות תיאום גרסאות בין לנאים, זאת לאחר שהודעתה נגבתה ע"י החקירת הילה אבידן (עמ' 17 ש' 12-17), זאת בשל העובדה כי שלחה למשטרת מסמך בו כתבה את השתלשלות האירועים לאחר האירוע (עמ' 57 ש' 22-28).

מעודתו של אלון עולה כי מצא סתיות בין הדברים שמסרה סוזן לשוטרת בשטח לבין הדברים שכתבה במכtabה המאוחר, ولكن עליה חשד לתיאום גרסאות עם הנאשם (עמ' 17 ש' 21-25).

אליבא אלון כיוון שהוא בידו שני מסמכים מיום **15.7.15** ללא נמען ומיום **13.8.15** המموען למפקד חקירות משטרת כר סבא, אותו כתבה סוזן- תשאל אותה אודותיהם (עמ' 17 ש' 32-28; עמ' 18 ש' 4-1).

עדת ההגנה הנוספת הינה גליה, חברתם של סוזן והנאים (עמ' 67 ש' 8-9, ש' 11-12), שהגיעה למקום בתום האירוע לאחר שהזעקה ע"י סוזן (עמ' 54 ש' 14-12; עמ' 55 ש' 7; עמ' 67 ש' 19-17).

מעודתה עולה כי בהגיעה למקום ראתה את סוזן כשהיא מבולבלת, נרגשת ונסערת (עמ' 67 ש' 19-20; עמ' 69 ש' 6-8) וגם הנאשם היה נרגש ודיבר בקול רם, כמעט בצעקות וניתן היה לשם בקולו כי הוא נרגש ומבוהל (עמ' 67 ש' 21-22; עמ' 68 ש' 11-10).

יש לציין כי גם העידה אודות מצבו הנפשי של הנאשם, לפיו היה נסער מאוד ומבוהל (עמ' 54 ש' 10-7).

גליה אף הייתה עדה לשפיקת בקבוק המים ע"י המטלוננט כלפי הנאשם, מעשה שנבלם ע"י השוטרים במקום, ובתגובה אמר לה הנאשם בסערת רגשות **"את רואה שהוא פגוע בי?"** (עמ' 67 ש' 24-26; עמ' 73 ש'

(24-25).

מהתרשומה של גליה לגבי מצבה הנפשי של המתלוונת עולה כי לא הייתה בהתרגשות מיוחדות, ניכר היה כי היא שולטת בעניינים, ולא התרשמה כי היא בטראות מהairoו למעט פגעה באגו לכל היוטר (עמ' 68 ש' 1-5).

זאת למדת גליה מכך שראתה את המתלוונת מציעה מים לסוזן על מנת שתירגע, ומכך שהיתה ישובה ללא סערת נשך מיוחדת ברכבו של אביה שהגיע למקום, וכך שלא ראתה עצלה סימפטומים של בכיה, בהלה, בלבול, רעד או דיבור בקול רם, באופן שלמד כי הייתה בטוחה בעצמה ובשליטה עצמית (עמ' 68 ש' 7-6; עמ' 70 ש' 6-4; עמ' 73 ש' 1-2), זאת בניגוד לנאשם ולסוזן כאמור.

בנוסף, גליה, שעמדה מטרים ספורים מהמתלוונת, שוללת כי ראתה עצלה פצעה שהצריכה טיפול רפואי בבית חולים (עמ' 69 ש' 30-29), ובכלל זה את הפציעות המתועדות בתמונות (**ת/1**; עמ' 71 ש' 20-13) וגם שפת הגוף שלא הייתה לא העידה אודות כאב או פגעה (עמ' 70 ש' 3-1).

יש לציין כי מעודותה של גליה עולה כי בדיעבד- ספרו לה הנאשם וסוזן גרסאות הדומות לגרסתם בביב"ש ובמשפטה.

כך תאר בפניה הנאשם כי הוא וסוזן צעדו למול המתלוונת והמתלוונת הגיע מולו באופנים, ובעורבה בין היתר המדרוכה - ניסה לחמק ממנו באמצעות סיבוב גופו (עמ' 71 ש' 22-28; עמ' 72 ש' 2-1).

עוד סיפר לה הנאשם כי המתלוונת חזרה ותקפה אותו והפילה את משקפיו, וכך החל להתפתח ביניהם ריבתו שהוא מרגיש מאויים מפניה, מתגונן והודף אותה ממנה (עמ' 72 ש' 9-6, ש' 16-12).

הנאשם טען בפניה כי גם שהמתלוונת חשה כי קיבלה מכח - שלל כי נתן לה מכח, אלא לכל היוטר הסיט גופו כדי לא להיפגע מנסיעתה (עמ' 72 ש' 9-11).

אף סוזן סיפרה לה, בדומה לעודותה, כי לא יכולה לראות בזמן אמת חלק מהairoו בשל הזווית בה עמדה ביחס לנאשם (עמ' 73 ש' 17-16).

(ג) "יאמר כי לאחר שבחןתי את מכלול העדויות והראיות, הגעת למסקנה כי אין בידי להעיד את גרסתה של המתלוונת לקרות האירועים וכי העובדות המוחוסות לנאשם בכתב האישום לא הוכחו מעל לכל ספק סביר.

התרשמתי כי גרסת המתלוונת הינה גרסה מוגזמת ומופרצת, שמטרצה לציר את הנאשם כבריון ואיתה כشبירתה וחלשה, באופן שלא רק מתישב עם התנהלותה באירוע ולא עם מצבו הרפואי של הנאשם, אשר גרסה זו

הראשונה כבר בדו"ח העיקוב ובדו"ח הפעולה הייתה כי הוא שהתגונן מפניה (ת/3; ת/4).

יש לציין כי אוירה מוטית זו אותה ניסתה המתלוונת ליצור כאמור, עולה אף בגרסאותיהם של הנאשם וגליה החוזרים ומעידים אודות האוירה הנ"ל שנוצרה במקומם.

ה הנאשם תאָר בעדותו כי חש שהעדויות מתבססות על סוגיה מדגרית לפיה כיוון שהוא גבר- הרוי שהנחתה המוצא הייתה כי הוא תקף את הבוחרה, טרם בחינת הריאות, למורת שלא כך היו פנוי הדברים (עמ' 70 ש' 12-9).

כך למשל תאָר כבר המשטרה כי רווייל והבהיר שעמה התרגשו בעיקר מצוקות המתלוונת וצעקו עליו מודיע הוא מכָה בחורה, והוא ניסה להסביר כי הוא זה שהתגונן מפניה **(ת/5 ש' 19-20, ש' 21-23)**.

תחושה זו עולה אף בעדותה של גליה, שבהגייה למקום בשלבי האירוע חשה מיד כי על הנאשם כבר הוטבעה אותן קלון של אשמה ואחריות לאירוע בשל היותו גבר המדובר בקול רם ובאופן שמצטיר לרעתו, עד כי חזרה לביתה בתחשוה של חוסר הגינות ויעילות צדק (עמ' 68 ש' 13-12, 12-13, ש' 21-21; עמ' 69 ש' 23-24).

יש לציין כי התחשות המתוארכות עלות בברור אף נוכחות התנהלות החקירה בתיק, נכון המפורט במחדרי החקירה שלעיל.

די לה בעובדה לפיה שתי העדויות מטעם הנאשם - סוזן וגליה - כלל לא זומנו לחקירה במשטרה(!) כדי להבהיר כי מדובר בחקירה מוטה, בבחינת זריקת החץ וסימון המטרה לאחר מכן.

בנסיבות אלה, אי גביה כל הودעה מגליה והסתפקות בגרסתה המתומצת של סוזן בשטח, שנמסרה בהיותה מבוהלת ומבולבלת וככל לא קראה את ההודעה בשטח (עמ' 55 ש' 28-27; עמ' 56 ש' 2, ש' 15-11, ש' 19-23), ללא זימונה להשלמת חקירה כנדרש- פוגמים בחקירה האמת ומקפחים את הגנת הנאשם.

ادرבא- העובדה לפיה סוזן המתינה לחודש ימים לאחר האירוע ורק אז פנתה למשטרה במכtab המגולל את ההתרחשויות (עמ' 56 ש' 16-10, 10-5), לאחר שאוש לא פנה אליה ולא זמן אותה לחקירה במשטרה, גליה - שלא נגבהה עדותה בשטח ואף לא ניגשה למשטרה למסור עדות לאחר מכן כיוון שלא ידעה כי אמורה לעשות כן (עמ' 70 ש' 19-16)- מעידות יותר מכל כי לא מדובר ב"עדות מטעם", שאלמלא כן- הו ממהרות לתחנת המשטרה עוד באותו יום על מנת להכפייש את המתלוונת ולנקות את שמו של הנאשם, אם מיוזמתן ואם במצבו הנוכחי.

אף תוכן עדותן- כשלגילה מעידה כי הגיעה בתום האירוע ולא ראתה את ההתרחשויות, וסוזן שמודה כי חלק מהאירוע הוסתר מפניה בשל גופו של הנאשם, מעיד כי הקפידו להuid על הנקלט בחושיהן, ולא ביקשו להשאיר את המתלוונת בכל מחיר.

העובדת לפיה בשל זהירותו של אלון לבן ידברו על איורע- ניתקו הנאשם וסוזן קשר לחלוון מהאיורע ועד לתום ההליך המשפטי (!) רק מחדדת נקודה זו (עמ' 58 ש' 10-8, ש' 22, ש' 13-12, ש' 25; עמ' 59 ש' 1-6; עמ' 71 ש' 19-18, ש' 21).

למען הסר ספק יובהר כי הסבירה של סוזן לפיו פונתה למשטרה בעבר חדש, בשל נסיבות אישיות, מקובל עלי' ומניח את הדעת, ועל כן איני רואה בכך עדות כבושא. אדרבא- כאמור מדובר בראש ובראשונה במחדר חקירתו הוואיל והיה על המשטרה לפנות אליה להשלמת חקירה לאחר גביה הודיעת בשטח.

יתרה מכך, התנהלותו המבויה של הנאשם באירוע מתישבת עם מצב בריאותי רעוע זה וחשו הרוב מגעה בו כיוון שככל פגעה צזו עלולה להיות חמורה לגבי (עמ' 74 ש' 15-21).

בנסיבות אלה, ונוכח עדותו, אף סביר להניח שהנאשם לא שעאל' קרב, ולא על נקל בחר להתחיל קטטה ברחוב, העולול לסכן את מצבו הרפואי ממילא, בעוד שהתנהלות המתלוננת, לפיו חרזה על עקבותיה והתעמתה עם הנאשם- מעידה כי דזוקא היא חיפשה את הריב והמדון, עם אדם לו היא מייחסת מעשה אליו כלפיה.

ה גם שתמונות החבלות על גופה של המתלוננת (**ת/1**) יכולות לשקף את שנגרם לה באירוע, באופן העולה בקנה אחד עם נפילה לשיחים ועל אספלט, ובשים לב לעדותם של הנאשם וגליה לפיהן לא ראו כי המתלוננת נפצעה כלל באירוע (עמ' 70 ש' 4; עמ' 81 ש' 26-30), מצאת כי ממילא אין בחבלות אלה כדי לתמוך בהכרח בגרסתה לקרות האירועים, הוואיל וגם הנאשם מודה כי היא מעודה ונפלה לשיחים (עמ' 79 ש' 25-28), כמו גם העובדה כי היו ביניהם דחיפות הדדיות, באופן שיכול להתיישב עם החבלות האמורות.

לגביו שתי עדות הראייה- **סוזן וריטל**, הרי שלכל אחת מהעדויות יש יתרונות וחסרונות שגורמים בסופו של יום למטען משקל נמוך לכל אחת מדוחות אלה בסופו של יום:

עדותה של רויטל, מחד גיסא, הינה עדות של עדה אובייקטיבית, ללא אינטנס, ומайдך קיים ספק היכן עמדה בעת האירוע ומה ראתה בראשית האירוע, כמו גם חשש לתיאום גרסאות עם המתלוננת נוכח העובדה עמה לאורך כל האירוע עד להגעת המשטרה, ואף בזמן גביה הודיעתיה.

עדותה של סוזן, מחד גיסא, הינה עדות של עדה המציה עם הנאשם בקשרי ידידות והירחות קרובים שאף לא ראתה את חלקו הארי של האירוע בשל הסתרת המתරחש באמצעות גופו של הנאשם, ומайдך- אליבא כולי. עלמא נכחה במקום לאורך כל האירוע למנ הגע הראשון והיא מעידה בהגינותה כי לא ראתה מי החיל בתקיפה.

כך, נשארות כפות המאזנים מאוינות נוכח שתי עדויות אלה, באופן שאין מטה את הcpf באופן מובהק כלפי מי מהצדדים, כשמחדלי החקירה המפורטים- תורמים אף הם לערפוף הראייתי.

6. **במצב דברים זה אין מנוס מקביעה כי לא הוכחה בפניי אשפטו של הנאשם ברמה הנדרשת,**

ועל כן הריני מזכה אותו מעובדות כתוב האישום - מחמת הספק.

. 7 זכות ערעור תוך 45 ימים לבימ"ש המוחז.

. 8 עותק נימוקי הכרעת הדין ישלח לצדים בדואר רשום.

ניתנה היום, כ' אלול תשע"ז, 11 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים